THE REHEARSAL OF MISUNDERSTANDING

Three Collections by
Contemporary Greek Women Poets

BILINGUAL EDITION

The Cake by Rhea Galanaki

Tales of the Deep by Jenny Mastoraki

Hers by Maria Laina

EDITED, TRANSLATED, AND
WITH AN INTRODUCTION BY

Karen Van Dyck

The Rehearsal of Misunderstanding

WESLEYAN POETRY

The Rehearsal of Misunderstanding

Three Collections
by Contemporary Greek Women Poets

BILINGUAL EDITION

§

The Cake by Rhea Galanaki
Tales of the Deep by Jenny Mastoraki
Hers by Maria Laina

§

TRANSLATED AND WITH AN INTRODUCTION
BY KAREN VAN DYCK

Wesleyan University Press
Published by University Press of New England
Hanover and London

Wesleyan University Press

University Press of New England, Hanover, NH 03755

Printed in the United States of America

5 4 3 2 1

CIP data appear at the end of the book

The Greek texts of Rhea Galanaki's Το κέικ [*The Cake*] (Kedros, 1980) and Jenny Mastoraki's Ιστοριές για τα βαθιά [*Tales of the Deep*] (Kedros, 1983) are reproduced here by permission of Kedros Publishers. The Greek text of Maria Laina's Δικό της [*Hers*] (Keimena, 1985) is reproduced here by permission of Vaso Kyriazakou. The authors have kindly granted permission for this translation of their work.

Publication of this book was made possible in part by funding from the Greek Ministry of Culture.

For Jenny, Maria, and Rhea

and translate more than translate the authority,

show the choice and make no more mistakes than yesterday

Gertrude Stein, *Tender Buttons*

CONTENTS

Hers

by Maria Laina (1985)

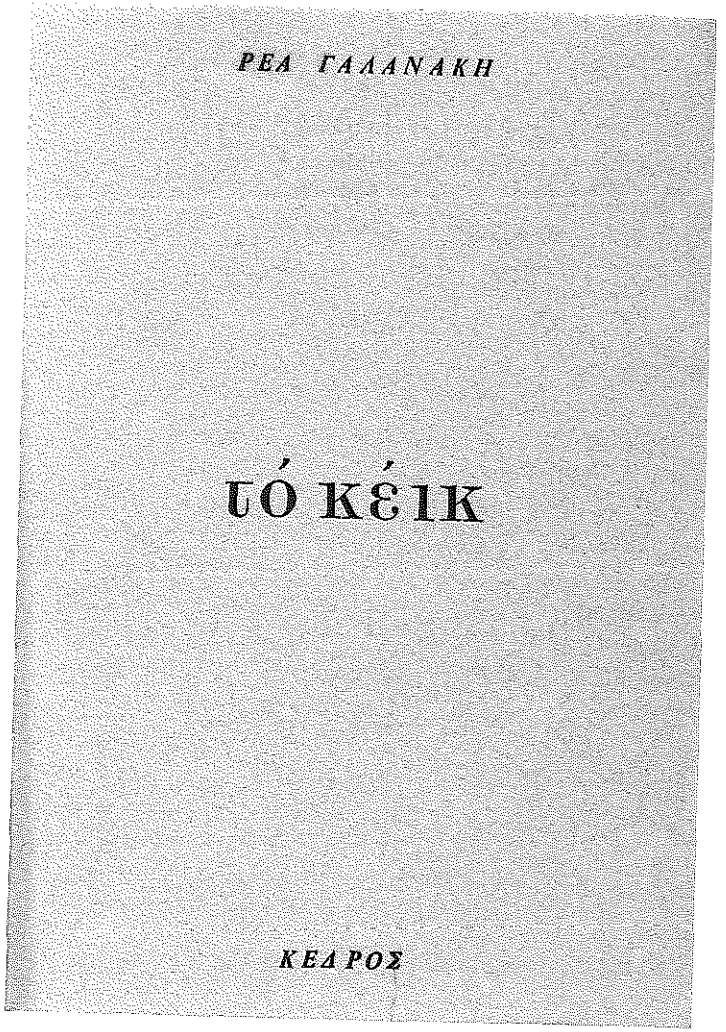

Τοῦ 'Ηλία

The Cake

by Rhea Galanaki

For Elias

Α΄

Τό ἕνα καί τό ἄλλο μέτρο

I

One and the Other Kind of Measure

1. Κρατᾶς τή ζυγαριά τῆς ἡδονῆς μ' ὅλους τούς δίσκους. Γέρνει ὅπου κάθε φορά βαραίνει ὁ σφαγμένος κόκορας. Σφαγμένος καί χτυπώντας τά φτερά καί πιτσιλώντας αἷμα σκαρφαλώνει στό διπλό κρεβάτι γιά νά ξεψυχήσει ἐπάνω στά λευκά σεντόνια σου κι ἐσύ, ἐσύ ἀγγίζεις αἷμα στά φορέματα σά νά γεννᾶς· ἀγγίζεις αἷμα στό μαντίλι πού ἔχεις δέσει γύρω ἀπό τά μάτια σου σά νά μποροῦσες νά ζυγίζεις ἀμερόληπτα· τό αἷμα σου ἀγγίζεις.

Γέρνει ὁ δίσκος πού βαραίνεις μέ τό δικό σου δάχτυλο καί τή σκιά τοῦ κόκορα· ἀκίνητη γιγαντιαία σ' ἕνα τοῖχο ἡ σκιά του καί κοντά στό φῶς τά δάχτυλά σου ἀκίνητα μπλεγμένα. Βαραίνεις μέ τό σφαγμένο δάχτυλο καί πιτσιλᾶ τό αἷμα στό τραπέζι τῆς κουζίνας, ὅπου ζυγίζεις πόσο ἀλεύρι, πόση ζάχαρη καί πόσο βούτυρο γιά μιάν ἐπέτειο· τό σῶμα σου μέσ' στό καλό του φόρεμα ζυγίζει, μέσα στό φόρεμα γιγαντιαία καί ἀκίνητη κρατώντας, εἶναι σάν ἤδη νά κρατᾶς στά χέρια σου τό κέικ.

1. You hold the scales of pleasure with all the trays. The scale tips each time the slaughtered cock weighs it down. Slaughtered and beating its wings and splattering blood it clambers onto the double bed to die on your white sheets and you, you touch the bloody clothes as if you were giving birth; you touch the bloody kerchief you tied over your eyes as if you could weigh things impartially; you touch your blood.

The tray tips when you push down with your finger and the shadow of the cock; gigantic and immobile, his shadow on the wall and near the light your fingers, folded and immobile. You push down with your slaughtered finger and it splatters blood on the kitchen table, where you weigh the right amount of flour, sugar, and butter for an anniversary; your body in its best dress is weighing, in its best dress gigantic, immobile, it is holding, it is as if you were already holding the cake in your hands.

2. Μέσα στ' ἀκίνητο γιγαντιαῖο φόρεμά σου νά βαδίζεις. Βαδίζει σ' ἕνα τοῖχο ἡ σκιά σου ὅπως ἐσύ διασχίζεις τό ταψί· ἄδειο ταψί κι ἐσύ, ἀσύλληπτη νά τό διασχίζεις ἀπό μάτι. Κανένας ἄλλος ὄγκος ἀπό τό δικό σου σῶμα καί δίχως χρώματα ἐκτός τό κόκκινο ζεστό· πού μόλις γέννησες ἤ θά γεννήσεις. Βαδίζεις ὥσπου φτάνεις στήν ἄκρη καί γυρνᾶς, φτάνεις σέ μιάν ἄλλη ἄκρη καί γυρνᾶς, φτάνεις σέ μιά τρίτη ἄκρη καί γυρνᾶς, φτάνεις γυρνᾶς. Κάθε πού σταματᾶς εἶναι καί μιά προσωπική σου ἐπέτειος. Τό σῶμα σου κινεῖται, τίποτε ἄλλο δέν κινεῖται ἀπό τό σῶμα σου σάν ἐκκρεμές κι ὁρίζεις πρίν ἀπό τόν Γαλιλαῖο. Στά χέρια σου κρατᾶς ἕνα μεγάλο κέικ κι ἀφήνεις σ' ὅλες τίς ἐπέτειους ἕνα κομμάτι σάν νά ἐγκαταλείπεις σ' ὅλες τίς παγίδες ἕνα ἴχνος ἀπό τή διάρκειά σου· μέχρι πότε;

2. Inside your gigantic, immobile dress you are walking. Your shadow is walking across the wall as you cross the pan; an empty pan, and you, difficult to grasp, move across it. There is no other mass except your body and no colors except for something hot and red; which you just gave birth to or will give birth to. You walk until you reach the edge and then turn, you reach another edge and turn, you reach a third edge and turn, you reach and turn. Each time you stop it is a personal anniversary. Your body is moving, nothing else is moving except your body like a pendulum and you define motion before Galileo. In your hands you hold a big cake and you leave a piece at every anniversary as if you were abandoning in every trap some proof of your ability to last; for how long?

3. Ὁ κυνηγός κρατᾶ σπαθί ἀντί γιά δίκαννο· ὁ κυνηγός δέ θά μποροῦσε· ὁ κυνηγός κρατώντας τό σπαθί δέ θά μποροῦσε νά 'χει ἄλλο τρόπο γιά νά ζεῖ κοντά σου ἀπό τό κυνήγι. Ὁ κυνηγός κουράζεται νά τρέχει· ἐπάνω στή μοτοσικλέτα τρέχει, στούς δρόμους τρέχει σάν μέσα στό πηγάδι τοῦ γύρου τοῦ θανάτου· κουράζεται καί ξαποσταίνει σέ μιάν ὑπαίθρια πηγή μέσα στίς φτέρες τῆς πλατείας Ὁμονοίας· ἐκεῖ τρώει ἕνα κομμάτι κέικ. Θά ἤθελε νά σταματήσει· θά ἤθελε νά σταματήσει τό κυνήγι καί νά φύγει σέ χώρα μακρινή· ὅπου ἕνα δωμάτιο ἥσυχο βρόμικο καί λίγο σκοτεινό ἀτομικό του· ὅπου δέ θά ξαναφοβηθεῖ τήν πείνα. Ἀνασαίνει βαθιά μέ κλειστά μάτια· ἀνασαίνει, ἀνοίγει τά μάτια καί βάζει τό ξυπνητήρι γιατί θά πρέπει νά σηκωθεῖ καί νά σέ κυνηγήσει κι ἀνασαίνοντας τά ξανακλείνει. Ξέρει ἀπέξω αὐτές τίς διαδρομές, ὅπως ἀπέξω ξέρει καί τίς ἐπετείους καί τό ἐκκρεμές τῆς κίνησής σου καί τή γεύση καί δέν ἔχει· δέν ἔχει ἄλλο τρόπο γιά νά ζεῖ κοντά σου ἀπό τό κυνήγι.

3. The hunter holds a sword instead of a shotgun; the hunter has no other means, the hunter holding the sword has no other means of living near you besides hunting. The hunter gets tired of racing; racing on a motorcycle, racing through the streets as if on some death-defying roller coaster; he is tired and rests by a fountain in the ferns at Omonia Square; there he eats a piece of cake. He would like to stop; he would like to stop hunting and go to a faraway land; a room of his own, quiet, dirty, not much light; a place where he would never be hungry. He breathes deeply with his eyes closed; he breathes, opens his eyes and sets the alarm clock since he will have to get up and hunt you and he closes them again, breathing. He knows these routes by heart, just as he knows your anniversaries and your pendulum motion and the taste and he has no other means; he has no other means of living near you besides hunting.

4. Ὁ κυνηγός ἀσκεῖ ἀρχαῖο ἐπάγγελμα· σκοτώνει τούς ἀρχαίους μύθους καί τούς κρεμᾶ σ' ἕνα τσιγκέλι ἀνάποδα. Ὁ κυνηγός δέν ἔχει ἄλλο τρόπο ἀπό τό κυνήγι, δέν ἔχει ἄλλο τρόπο γιά νά ζεῖ κοντά σου κι ἀνοίγει τήν κοιλιά τους μέ τό κοφτερό σπαθί. Θά ἤθελε νά μάθει τί κάνει τόν λαγό λαγό: τά δάχτυλα μέσα στά σπλάχνα, τό σκοῦρο παγωμένο αἷμα, τά ἔντερα καί τό συκώτι κι ἡ καρδιά καί τό ἀνύπαρκτο σημεῖο σήψης κι ἡ ζέστα τῆς ζωῆς στήν τελευταία ἐτοιμόρροπη σταγόνα. Ὁ κυνηγός τραβᾶ τά χέρια του καί διαμελίζουν τό ἀνοιγμένο σῶμα. Ἀνάβουν τήν ἠλεκτρική κουζίνα. Κόβουν, γιά τό λαγό, πολλά κρεμμύδια στήν μεγάλη κατσαρόλα. Προσθέτουν δάφνη. Ὁ κυνηγός βάζει τό πιάτο στό τραπέζι τῆς κουζίνας γιά νά φάει. Θά ἤθελε νά ζεῖ, θά ἤθελε πολύ νά ζεῖ ἀπαραμύθητος κι ἐλεύθερος. Δέν ἔχει ἄλλο τρόπο γιά νά ζεῖ· νά ζεῖ κοντά σου ἀπό τό κυνήγι καί δέν μπορεῖ, δέ θά μποροῦσε νά σκοτώσει ὅλους τούς λαγούς γιατί θά μέναν δυό καί θά γεννοῦσαν ἕναν τρίτο, σάν νά σέ κουβαλᾶ καί νά σέ γονιμοποιεῖ ὁ ἴδιος ἀπ' ὅ,τι θά θυμᾶται. Ἀνελεύθερος θυμᾶται.

4. The hunter practices an ancient profession; he kills ancient myths and hangs them upside down from a meat hook. The hunter has no other means besides hunting, he has no other means of living near you and he cuts open their stomachs with his sharp sword. He would like to know what makes a hare a hare: the fingers inside the entrails, the dark congealed blood, the intestines and the liver and the heart and the absent signs of decay and the warmth of something living in the last pendulous drop. The hunter withdraws his hands tearing apart the open body. His hands switch on the electric stove, chopping many onions into a big pot for the hare, adding a bay leaf. The hunter puts the plate on the kitchen table in order to eat. He would like to live, he would so much like to live without the consolation of myth and free. He has no other means of living; of living near you besides hunting and he cannot, he could not kill all the hares since two would survive and they would give birth to a third, as if he were carrying you, impregnating you himself with all that he will remember. Unfree, he remembers.

Β′

Οἱ παγίδες

II

The Traps

5. Τό ὀόκανο μιᾶς ἐπετείου. Εἶπε ὁ κυνηγός τόσο ἀλεύρι, τόσο βούτυρο καί τόση ζάχαρη μοῦ φτιάχνουν ἕνα σιδερένιο κέικ.

5. An anniversary snare. The hunter said this much flour this much butter and this much sugar will make me an iron cake.

6. Ὅταν τοῦ χάρισες ἕνα σπαθί· ὅταν τοῦ χάρισες τόν κίνδυνο τῆς διανυκτέρευσης πάνω ἀπό μύθους πού ψυχομαχοῦν καί σοῦ ἐξομολογοῦνται τίς ἑρμηνεῖες τους καί σοῦ ζητοῦν συγχώρεση· ὅταν τοῦ χάρισες τόν κίνδυνο τοῦ ὅρκου ὅτι θά πεθάνεις ὅταν κι ἐκεῖνοι θά πεθάνουν· τόν κίνδυνο ἑνός ἀγγίγματος δαχτύλων· τόν κίνδυνο τοῦ ἐπιφωνήματος κουράγιο καί τῆς ἐπιθυμίας ἄφεσης· τόν κίνδυνο μιᾶς σωτηρίας ὁραματικῆς· ὅταν σέ εἶδε νά ζυγίζεις στήν κουζίνα.

Ὅταν τοῦ χάρισες ἕνα σπαθί καί σύ καθόσουνα σ' ἕνα σκαμνάκι πλάι σ' ἕνα κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου· καί σύ καθόσουνα σ' ἕνα σκαμνάκι πλάι σ' ὅλα τά κρεβάτια τοῦ ἄσπρου λαϊκοῦ θαλάμου κι ἄκουγες τή μοτοσικλέτα νά βογκᾶ καί νά πεθαίνει· ὁ ἦχος της. Ὅταν τόν εἶδες ὄρθιο καί σοβαρό νά ὑπολογίζει τόσα πλευρά, τόσα ἀνοίγματα καί τό σπαθί μπηγμένο στήν καρδιά τοῦ μύθου· καί τόν εἶδες ὄρθιο σοβαρό νά βρίσκει ἀκριβῶς τή θέση τῆς ἀσθενικῆς καρδιᾶς ὅπως τό βύθιζε· ὅπως ἐβύθιζε τό βλέμμα του στά μάτια σου καί ὅπως ἄλλαζε τό βλέμμα του ὅσο βυθιζόταν. Ἐσκέφτηκες φοβᾶμαι. Αὐτόν τόν ἄσπρο θάλαμο μέ τούς ἀρρώστους. Κι εἶδες τόν κυνηγό σκουπίζοντας τά αἵματα στίς γάμπες σου καί κουμπωνόταν· ἀλλά δέν εἶχε βλέμμα. Δέν εἶχε βλέμμα ὅπως ἔφευγε νά δεῖ τό πρόσωπό του ἑτοιμοθάνατο καί ξαπλωμένο νά τό χαϊδεύεις καί νά τό παρηγορεῖς, τό πρόσωπό του σ' ὅλα τά κρεβάτια. Δέν εἶχε βλέμμα καί θά ξαναρχόταν νά σκοτώσει καί τούς ἄλλους. Ἤδη ἐσύ ριγμένη ξύλιαζες πάνω στό πρῶτο· ριγμένη πάνω σέ δεκάδες ἄσπρα κρεβάτια ξύλιαζες.

6. When you gave him a sword; when you gave him the danger of spending the night on top of myths in the throes of death that confess their meanings and beg your forgiveness; when you gave him the danger of an oath that you would die when they die; the danger of fingers touching; the danger of a courageous exclamation, and the desire for absolution; the danger of a visionary salvation; when he saw you weighing things in the kitchen.

When you gave him a sword and you sat on a stool next to a hospital bed; and you sat on a stool next to all the beds in the white public ward and you heard the motorcycle moan and die; its sound. When you saw him standing there serious, estimating this many ribs, this many openings, and the sword buried in the heart of myth; and you saw him standing there serious, locating the exact position of the ailing heart as he sank the sword in; as he sank his eyes into yours and the way his look changed as it sank in. You thought, I am scared. That white ward with the sick people. And you saw the hunter wiping the blood on your thighs and buttoning up; but he had no way of seeing. He had no way of seeing his own face as he left, near death, laid out for you to caress and console, his face in all the hospital beds. He had no way of seeing and he would come again to kill the others too. Already shivering on top of the first bed you grew rigid; shuddering on top of all the white hospital beds you grew rigid.

Θά ξαναρχόταν καί θά ἤθελε· πόσο θά ἤθελε μέ τόν ἠλεκτρισμό ἤ μ' ἕναν τρόπο χημικό ἀθόρυβο ἀπρόσωπο χωρίς κανένα ὑγρό χωρίς κανένα στέρεο χωρίς κανένα σῶμα καί κανένα βλέμμα. Ὅταν ξαναρχόταν.

He would come again and it would please him; how it would please him to come through an electrical current or chemically noiseless impersonal without any fluids or solids without a body or a look. When he would come again.

7. Καί μετά τόν πρῶτο νεκρό ὁ κυνηγός· ὁ κυνηγός ἀνασαίνει βαθιά μέ κλειστά μάτια καί θά ξεκουραστεῖ. Θά χτυπήσει· τό ξυπνητήρι θά χτυπήσει. Στά ὑπόλοιπα κρεβάτια πρέπει νά σέ κυνηγήσει, γιατί κάθε κρεβάτι εἶναι μιά ἐπέτειος καί κάθε ἐπέτειος εἶναι παγίδα. Ὅπως μοσχοβολᾶ. Τότε πού σβήνει τή μοτοσικλέτα ὁ κυνηγός καί ἀνασαίνει τή μυρωδιά τοῦ κομματιοῦ· ἕνα κομμάτι ἀπό τό κέικ κι ἀνασαίνει βαθιά μέ κλειστά μάτια σά νά ξεκουράζεται πάνω σέ χνάρια κόκκινα καί σέ ἀνιχνεύει.

7. And after the first corpse the hunter; the hunter breathes deeply with his eyes closed and he will rest. It will ring; the alarm clock will ring. He must hunt for you in the rest of the beds, because each bed is an anniversary and each anniversary is a trap. The way it smells sweet. When the hunter turns off the motorcycle and breathes in the scent a piece makes; a piece of the cake and he breathes deeply with his eyes closed as if he were resting on top of red tracks and he chases you down.

8. Ὅταν γεννήσεις, γιατί πάντα θά γεννήσεις· τότε θά κάνεις ἕνα πιό μεγάλο κέικ νά μοσχοβολᾶ. Ὅταν γεννήσεις καί θά τό μοιράσεις σέ πολλά κομμάτια καί πάνω σέ κάθε κομμάτι θά ὑπάρχει ἕνα κερασάκι. Ὅταν γεννήσεις· καί γιά νά μοιράσεις τέτοιο κέικ θά χρειαστεῖς ἕνα μεγάλο· τό σπαθί πού χάρισες θά χρειαστεῖς, πού τό κρατᾶ ἐκεῖνο τό μπαλάκι τοῦ πίνγκ-πόνγκ, γιατί ἔτσι μοιάζει ὅπως τινάζεται στά ξαφνικά καί σέ ἀκολουθεῖ. Καί μοιάζει νά σέ κυνηγᾶ. Ἐδῶ πού στέκεσαι, ἕνα κομμάτι κέικ ἀχνιστό ἐδῶ, σ' αὐτό τό τρίστρατο· ἕνα κομμάτι κέικ βουτηγμένο στό δικό σου αἷμα γιατί φοβᾶσαι, τή γέννα ὅπως φοβᾶσαι καί τόν κυνηγό κι ὅπως ἐσκέφτηκες τόν ἄσπρο θάλαμο μέ φόβο. Ἕνα καταφύγιο. Σάν ξόρκι. Ἡ νοσταλγία ἑνός καταφύγιου καί ἀγκαλιάζεις μέ τά δυό σου χέρια τή μεγάλη σου κοιλιά· βυθίζεσαι στή μήτρα τοῦ παλιότερου μύθου· νά σέ κυοφορήσει, ἔμβρυο πού κυοφορεῖς ἕν' ἄλλο ἔμβρυο. Ἐκεῖ εὐδαίμονη σιωπή καί χαραγμένη μόνο ἀπό τό ξερό τραγούδι τῆς μπάλας τοῦ πίνγκ-πόνγκ. Ἔρχεται κατά 'δῶ, ξύλινο χελιδόνι πληγωμένο καί κάθεται στή φούχτα σου. Τό χαϊδεύεις. Τό βάζεις φύλακα στά μάγια σου. Νά ψέλνει ὥσπου νά ψοφήσει.

8. When you give birth, because you will always give birth; then you will make a bigger cake that smells sweet. When you give birth and you will divide it into many pieces and on top of each piece there will be a cherry. When you give birth; and in order to divide such a cake you will need a big; the sword you gave away, you will need, which the ping-pong ball holds, because that is what he looks like when he suddenly flies out and follows you. And he looks like he is hunting you. Here where you are standing, a piece of steaming hot cake here, at this crossroads; a piece of cake drowning in your own blood because you are afraid, of the birth the way you are afraid of the hunter and the way you thought about the white hospital ward with fear. A shelter. Like a spell. The nostalgia for a shelter and you hug your big belly with both hands; you bury yourself in the womb of the older myth; to be pregnant with you, an embryo pregnant with another embryo. Over there a blissful silence, scored only by the dry song of a ping-pong ball. It comes nearer, a wounded wooden swallow and sits in the palm of your hand. You caress it. You make it the guardian of your magic. To sing until death.

9. Ὁ κυνηγός δέν τραγουδᾶ οὔτε μιλᾶ ποτέ. Ὅταν ἡ καρδιά του χτυπᾶ ἀπό τό τρέξιμο, ἀκούγονται οἱ μηχανές ἑνός τυπογραφείου πού κάνει ὑπερωρίες. Ὅταν τρώει, ἀκούει τόσο δυνατά τά δόντια του νά ροκανίζουν, πού σταματᾶ νά τρώει καί ἀκούει. Ὅταν ξεκουράζεται στήν πηγή, σβήνει ὁ ἦχος τῆς μοτοσικλέτας κι ἀρχίζει μιά σιγανή βροχή, μέχρι νά τή διακόψει τό ξυπνητήρι. Ὅταν σκοτώνει, ἀκούει πρῶτος τό οὐρλιαχτό τοῦ ἄλλου. Ὅταν ἀγαπᾶ, ἕνα μικρό παιδί σέρνει ἀπ' τό σπάγκο τό ξύλινο σκυλάκι μέ τίς ρόδες στήν πλάτη σου. Ὅταν κλαίει, ἀκούγεται τό ἀπίστευτο κλάμα του.

9. The hunter never sings nor speaks. When his heart beats from racing around, the printing presses can be heard working overtime. When he eats, his teeth gnaw so loudly that he stops eating to listen. When he rests at the fountain, the sound of the motorcycle stops and a gentle rain begins to fall, until the alarm clock interrupts. When he kills, he hears the howl of the other first. When he loves, a young child pulls a wooden puppy with wheels on a string up and down your back. When he cries, his unbelievable cry is heard.

10. Ἂν ἡ δική σου φαντασία εἶναι τό ὀόκανο, αὐτό πού ἔκρυψε σέ μιάν ἐπέτειο ὁ κυνηγός σά σιδερένιο κέικ· τότε καί τό δικό σου τό παιχνίδι παγιδεύει στήν τελετουργία του τόν κυνηγό: ὁ μικρός κυνηγός παίζει. Γιά ὧρες σκέφτεται πῶς παίζεται ἕνα παιχνίδι ὅπως ὁ μάστορας τά ὑλικά του. Ἕνα παιχνίδι μέ προκαθορισμένη συμμετρία, ἀνάμεσα σέ δυό ὁμάδες. Ἕνα παιχνίδι μ' ἕνα τυπικό ἀσύμμετρο, ἀνάμεσα σέ ζωντανούς καί σέ νεκρούς· σέ ἱερά καί κατά κόσμον· σέ ἱερουργό καί σέ πιστούς. Ἕνα παιχνίδι τελετουργικό, ὅπου νικῶ σημαίνει πώς σκοτώνω τόν ἀντίπαλό μου. Ἕνα παιχνίδι μέ τυχαία ἔκβαση.

10. If your own imagination is the snare, the snare the hunter hid on an anniversary like an iron cake; then your game also traps the hunter in its ritual: the young hunter is playing. For hours he thinks about how a game is played the way a builder thinks about his materials. A game with predetermined symmetry, between two teams. A game with an assymmetrical rite, between the living and the dead; between sacred and secular; between celebrant and believers. A ritualistic game, where winning means I kill my opponent. A game with a chance outcome.

Γ΄

Τό παιχνίδι

III

The Game

11. Ἀργό παιχνίδι.

Τό πληγωμένο φίδι δίνει τόν ρυθμό τοῦ παιχνιδιοῦ καί τό παιχνίδι θά μποροῦσε νά ὀνομαστεῖ «τό πληγωμένο φίδι». Κανένας ἦχος, ὅπως δέν ὑπάρχει πικρή μπουκιά στό κέικ: φρέσκια πληγή στό φίδι νά αἱμορραγεῖ, βουβή ἀετίνα πού τό κυνηγᾶ νά τό σκοτώσει, θάμνοι πού ἴσως θά τό σώσουν.

Τό πληγωμένο φίδι δίνει τόν ρυθμό τοῦ παιχνιδιοῦ. Ἡ ἀετίνα δέν πρέπει νά κινεῖται γρηγορότερα· ἡ ἀγωνία τῶν ἐκφραστικῶν κινήσεων: μιά σύσπαση τό φίδι μιά ἐκείνη· καί περιμένει. Ὁ κύκλος στόν ἀέρα ἰσοῦται μέ πολλές μικρές κινήσεις ὁριζόντιες στό χῶμα. Ὁ κύκλος τῆς ἐπίθεσης νά σπάζει καί νά κολλᾶ κατόπιν τά κομμάτια του ἀργά σέ τεθλασμένη τροχιά. Ἄν ὁ τροχός ἀγγίξει τό φίδι πρίν προλάβει νά συρθεῖ στούς θάμνους, τότε τοῦ κόβει τό κεφάλι καί νικᾶ, τότε νικᾶ βγάζοντας σπίθες σάν ὁ τροχός πού ἀκονίζει τά μαχαίρια. Τότε νικᾶ μέ τελευταία κίνηση γοργή· ἡ κίνηση γοργή τοῦ θάνατου καί ξαναβρίσκει ὁ κύκλος τή στιλπνή του περιφέρεια.

Ἄν πάλι τό φίδι προλάβει καί κρυφτεῖ στούς θάμνους, γρήγορα βγάζει τό πουκάμισό του καί λάμπει σά σπαθί· εἶναι σπαθί. Τά πλαϊνά στηρίγματα, ἐκεῖ ὅπου τελειώνει ἡ λαβή κι ἀρχίζει τό λεπίδι, ἔγιναν φτερά. Πετᾶ καί κόβει τό λαιμό τῆς ἀετίνας. Ἐδῶ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου γρήγορη σφαίρα τοῦ αὐτόχειρα.

11. Slow game.

The wounded snake sets the pace of the game and the game could be called "the wounded snake." Not a sound, just as there is not a bitter bite in the cake: the snake's fresh wound should begin to bleed, a mute she-eagle out hunting, bushes that might save it.

The wounded snake sets the pace of the game. The she-eagle must not move too quickly; the agony of expressive movements; one contraction, the snake, the next, the she-eagle; and she waits. The circle in the air is equal to many small horizontal movements on the ground. The circle of attack should break apart and then slowly rearrange the pieces in a zigzag orbit. If the wheel touches the snake before it manages to drag itself into the bushes, then she cuts off its head and wins, then she wins letting off sparks like a wheel that sharpens knives. Then she wins with one last swift move; the swift move of death and the circle recovers its smooth circumference.

If, on the other hand, the snake manages to hide in the bushes, it quickly sheds its skin and shines like a sword; it is a sword. The hilt, where the handle ends and the blade begins, becomes wings. It takes off and cuts the she-eagle's throat. Here the hour of death is the swift bullet of the suicide.

12. Ρωμαϊκό μαρμάρινο ἀνάγλυφο, ὅπου ὁ ἀετός κρατᾶ στά νύχια του τό φίδι καί πετᾶ.

Ἡ ἀετίνα ἔχει τά βυζιά τῆς σφίγγας καί τή σιωπηλή της ἀπειλή. Εἶναι γυναίκα μέ φτερά. Τό φίδι σιδερένιο σῶμα ἄκαμπτο καί δυό εὐλύγιστα φτερά. Κι οἱ δυό μποροῦνε νά σκοτώσουν καί νά σκοτωθοῦν.

Ἡ σφίγγα φοράει τό καλό της φόρεμα καί κουβαλᾶ πετώντας ἕνα κέικ γαρνιρισμένο μέ κεράσια. Τό φίδι φορᾶ τά ροῦχα τοῦ κυνηγοῦ· κουρντίζει ἕρποντας τό ξυπνητήρι.

Ἡ ἀετίνα εἶναι κυνηγός. Τό φίδι κυνηγιέται.

12. A Roman marble relief, in which the he-eagle holds the snake in his talons and flies away.

The she-eagle has the sphinx's breasts and her silent threat. She is a woman with wings. The snake a metal inflexible body and two supple wings. Both can kill and be killed.

The sphinx wears her best dress and carries a cake decorated with cherries as she flies. The snake wears the hunter's clothes; and winds the alarm clock by crawling.

The she-eagle is the hunter. The snake is being hunted.

13. Τό πέταγμα τῆς ἀετίνας καί τοῦ φιδιοῦ τό πέταγμα πού εἶναι μίμηση· ἡ μίμηση τῆς φύσης γιά τό θάνατο τῆς φύσης εἶναι.

Τό πέταγμα τῆς ἀετίνας παράταση τοῦ παιχνιδιοῦ, κίνδυνος κάποιας ἥττας καί ἡδονή μιᾶς ἥττας θεατρικῆς.

Στό τέλος ἡ ἀετίνα θά πεῖ «καληνύχτα» στό φίδι καί θά γυρίσει στή φωλιά της. Τό φίδι θά πεῖ «καληνύχτα» στήν ἀετίνα καί θά γυρίσει στή δική του τρύπα. Κανένας δέ θυμᾶται ποιός σκότωσε σήμερα ποιόν.

13. The flight of the she-eagle and the flight of the snake which is imitation; the imitation of nature is for the death of nature.

The flight of the she-eagle, an extension of the game, the danger of some defeat and the pleasure of a theatrical defeat.

In the end the she-eagle will say "goodnight" to the snake and return to her nest. The snake will say "goodnight" to the she-eagle and return to his hole. No one remembers who killed who today.

Δ΄

Στό κρεβάτι

IV

In Bed

14. Ἐσύ θά πεῖς «καληνύχτα» στόν κυνηγό κι ὁ κυνηγός θά σοῦ πεῖ «καληνύχτα». Τότε ὁ νικημένος θά γυρίσει νά κοιμηθεῖ. Ὁ νικημένος σβήνει· σβήνει τό φῶς στό κομοδίνο γιά νά κοιμηθεῖ. Ὁ νικητής θά διαβάσει ἀκόμη λίγο προσέχοντας· τότε ὁ νικητής δέν κάνει φασαρία μήπως ξυπνήσει τόν ἄλλο. Ὁ νικητής θά σβήσει σέ λίγο τό φῶς ἀπ' τό δικό του κομοδίνο γιά νά κοιμηθεῖ. Ὁ νικητής κοιμᾶται. Ὁ νικημένος ξαγρυπνᾶ· τραβηγμένος στήν ἄκρη τοῦ διπλοῦ κρεβατιοῦ ξαγρυπνᾶ· στήν ἄκρη τῆς θάλασσας ξαγρυπνᾶ· ἐκεῖ στό θερινό καφενεῖο· ἐκεῖ πίνοντας οὔζο ξαγρυπνᾶ κι ἡ θάλασσα. Ἡ θάλασσα μεγάλο γκρίζο ταψί· ρευστή ἰσορροπία τοῦ γκρίζου καί τοῦ σκούρου μπλέ ἡ θάλασσα. Ἡ κόκκινη κουκκίδα ἀκίνητη μικρή· κουκκίδα μπάλα τοῦ πίνγκ-πόνγκ, ἀλλά μπορεῖ νά εἶναι καί τό κομμάτι κέικ πού βαφτίστηκε στό αἷμα· μπορεῖ. Κανένας, μονάχα ἕνας κύριος ἐπί τῶν ὑδάτων μέ μιά στόν ὦμο του πετσέτα διασχίζει τό μεγάλο γκρίζο ταψί καί φέρνει σ' ἕνα πιατάκι τήν κόκκινη κουκκίδα καρφωμένη σέ μιάν ὀδοντογλυφίδα γιά μεζέ. Βαδίζοντας λικνιστικά ἡ στρουθοκάμηλος σ' ἐκείνη τήν ταινία διέσχισε τήν μισοφωτισμένη ἔρημο μιᾶς κρεβατοκάμαρας. Κανένας δέ θυμᾶται ποιός σκότωσε σήμερα ποιόν ὅταν τελειώσει τό παιχνίδι. Ἡ μνήμη ἀμείλικτη ἀρετή τῶν δωματίων καί τῶν ἐπίπλων, ὅπου τά σώματα. Μνήμη τῶν ὅσων κυοφόρησαν τόν ὀργασμό δύο σωμάτων στό διάλειμμα τοῦ παιχνιδιοῦ.

14. You will say "goodnight" to the hunter and the hunter will say "goodnight" to you. Then the vanquished will roll over and go to sleep. The vanquished turns off; turns off the light on the bedside table in order to go to sleep. The victor will read a little longer taking care; now the victor keeps quiet not wanting to wake the other. In a while the victor will turn off the light on his bedside table and go to sleep. The victor sleeps. The vanquished stays awake; hugging the edge of the double bed he stays awake; at the edge of the sea he stays awake; there at the outdoor café; there drinking ouzo he stays awake and the sea. The sea is a big grey baking pan; the sea, a fluid balance of grey and dark blue. The red dot, small, immobile; the dot of a ping-pong ball, or perhaps the piece of cake that was baptized in blood, perhaps. No one, except a man walking on water with a napkin over his shoulder; he traverses the big grey baking pan and carries the red dot at the end of a toothpick on a plate as an hors d'oeuvre. Walking with a swaying motion, the ostrich in that film traversed the dimly lit desert of a bedroom. No one remembers today when the game is over who killed who. Memory, the implacable virtue of rooms and furniture, where the bodies. Memory of those pregnant with the orgasm of two bodies during the game's intermission.

15. Τῶν ὅσων κυοφόρησαν τόν ὕπνο.

Ἡ ἀετίνα ἀνοίγει τήν ντουλάπα καί βγάζει ἕνα κρεμαστάρι ἀπό σύρμα τυλιγμένο σέ πράσινο νάυλον. Ντουλάπα μέ τά τρία φύλλα καί τά τέσσερα συρτάρια, ἐντοιχισμένη καί ἡ ἀετίνα τήν ἀνοίγει ὅλη γιά νά βγάλει ἕνα κρεμαστάρι πράσινο. Βγάζει τό κρεμαστάρι μέ τά ροῦχα τοῦ κυνηγοῦ, γιατί ὁ κυνηγός κρεμᾶ τά ροῦχα του ἀνάποδα στό πράσινο τσιγκέλι. Ἡ ἀετίνα ξεκουμπώνει τ' ἄδεια ροῦχα· τά δάχτυλα μέσα στά ροῦχα πού δέν ἔχουν σπλάχνα οὔτε σκοῦρο παγωμένο αἷμα, ἔντερα συκώτι καί καρδιά κι ἀνύπαρκτο σημεῖο σήψης καί τή ζέστα τῆς ζωῆς στήν τελευταία ἐτοιμόρροπη σταγόνα, τά δάχτυλα μέσα σέ ἄδεια ροῦχα καί τραβᾶ τά χέρια της γιατί ξεκούμπωσε ὅλα τά κουμπιά καί ξεκρεμᾶ τά ροῦχα γιά νά τά φορέσει. Ἡ ἀετίνα φορᾶ τά ροῦχα τοῦ κυνηγοῦ, φορᾶ μαῦρο κουστούμι καί γραβάτα, μαύρη ρεπούμπλικα κι ἄσπρο πουκάμισο, φορᾶ τό βλέμμα κατευθείαν μπροστά, φορᾶ τό ξυπνητήρι σέ μιά τσέπη κρεμασμένο μέ ἁλυσιδίτσα, τό βγάζει γιά νά τό κουρντίσει κι ἐξακριβώνει τό τίκ-τάκ στό δεξιό αὐτί λυγίζοντας τό κατευθείαν μπροστά βλέμμα· εἶναι ἡ ὥρα γιά νά βγεῖ καί νά σέ κυνηγήσει καί τραβᾶ τό ἔνδοξο σπαθί ἀπό τή θήκη καί σταματᾶ τόν ἦχο τῶν σιντριβανιῶν πού σιγοσφύριζε καί καμαρώνεται πρίν βγεῖ σ' ἕνα καθρέφτη τοῦ ξενοδοχείου. Ἑνός ξενοδοχείου μέ ἀπέραντους διαδρόμους. Κρύβεται μέσα στούς διαδρόμους τοῦ λαβύρινθου· ἔτσι κρυφή κι ἐλέγχοντας τά μυστικά του μέ τόν μίτο τοῦ ὀμφάλιου λώρου· ἔτσι σά φί-

15. About those who were pregnant with sleep.

The she-eagle opens the wardrobe and takes out a wire hanger wrapped in green plastic. A wardrobe with three doors and four drawers, built into the wall and the she-eagle opens it all just to get a green hanger. She takes the hanger with the hunter's clothes since the hunter hangs his clothes upside down on a green meat hook. The she-eagle unbuttons the empty clothes; the fingers inside the clothes which have no entrails, no dark congealed blood, intestines, liver, or heart, no absent signs of decay, nor the warmth of something living in the last pendulous drop, the fingers in the empty clothes and she withdraws her hands since she unbuttoned all the buttons and she takes the clothes off the hanger to wear them. The she-eagle wears the hunter's clothes, she wears a black suit and tie, black fedora and white shirt, she wears a look straight ahead, she wears an alarm clock in a pocket on a chain, she takes it out to wind it and checks the ticking by holding it to her right ear, tilting her straight-ahead look. It is time for her to go out and hunt you and she withdraws the glorious sword from its case and puts an end to the sound of fountains, that slow whistle, before she appears in the hotel mirror. A hotel with infinite corridors. She hides in the labyrinthine corridors; this way hidden and checking his secrets with the thread of the umbilical

δι κουλουριασμένο στήν κρυφή φωλιά του γεννᾶ τ' αὐγά κι ἔχει τό θηλυκό του κύκλο κάθε πού ἀλλάζει τό πουκάμισό του. Τό φίδι 'Αριάδνη.

cord; this way like a snake curled up in its secret den it lays eggs and has its feminine cycle every time it sheds its skin. The Ariadne snake.

16. Στήν τζαμαρία τῆς ἐξόδου κρέμεται ἕνα μικρό χαρτόνι μέ τά λόγια:

«Μήν ἀνησυχεῖτε. Ἀφῆστε τό πτῶμα μέσα στό ξενοδοχεῖο. Τό ἀναλαμβάνουμε ἐμεῖς. Τό φύλο του, ὅπως καί τό δικό σας, δέν μᾶς ἐνδιαφέρει. Εὐχαριστοῦμε γιά τήν προσπάθεια πού καταβάλατε ὥστε νά ἐπικρατήσει ἡ σωστή γραμμή».

16. Hanging on the glass exit door is a small piece of cardboard with the words:

"Don't worry. Leave the corpse in the hotel. We take full responsibility for it. Like yours, its sex is of no interest to us. Thank you for your assistance in ensuring the correct policy was implemented."

17. Οἱ πρῶτες ἄσπρες τρίχες ἑνός μήλου, ὅταν τό μῆλο σκίζεται σέ δυό κομμάτια. Τό ἕνα κομμάτι πρόσωπο τοῦ νικητῆ. Τό ἄλλο, ἐπίσης πρόσωπο τοῦ νικητῆ. Τό πρόσωπο πάνω στό τζάμι. Ἡ τζαμαρία τῆς ἐξόδου πάντοτε καθρέφτης. Μετέωρα μάτια διαβάζουν τά λόγια τῆς ἐπιγραφῆς· μετέωρο στόμα συλλαβίζει τά λόγια τῆς ἐπιγραφῆς. Τό ἕνα μάτι κρύβεται μέσ' στά μαλλιά: κάτι δέν εἶναι ἡ γλώσσα του, ἤ αὐτό πού ἀκούει, ἤ ἐκεῖνο πού διαβάζει· ἀλλά καί τά δυό μαζί δέν εἶναι ἡ γλώσσα του, μιά γλώσσα μητρική. Τό ἄλλο μάτι χτυπᾶ τόν χαρτονένιο στόχο πάνω στήν τζαμόπορτα, τόν διακορεύει, μπαίνει στόν κόλπο τῆς Ἀθήνας καί σταματᾶ σέ μιά ταράτσα. Κάτω οἱ πολυκατοικίες ν' ἀχνίζουν τή θυσία τῆς νικημένης πόλης στόν καταχτητή. Τό μάτι νά τυλίγεται ἀνασαίνοντας βαθιά γιά νά ξεκουραστεῖ στό σύννεφο τῆς ζέστης καί τοῦ καυσαερίου. Δέν ἐνοχλεῖται οὔτε ἀπό τό μόνο θόρυβο, τή φασαρία πού κάνουν οἱ μαστόροι προσπαθώντας ν' ἀλλάξουν τό σπασμένο τζάμι, νά περάσουν ἕνα καινούριο καί νά κρεμάσουν ἕνα χαρτονάκι μέ κάτι ξένα γράμματα, τά ἴδια πού μάταια προσπάθησαν καί χθές μέ καλαμπούρια νά διαβάσουν.

Τό πρῶτο μάτι εἶναι βουβό καί θηλυκό καί στεῖρο, ὅμως, ἄν γεννήσει, τό παιδί του θά 'χει τή δόξα τῆς μητροκτονίας. Τό πρῶτο μάτι φοβᾶται μέσα σέ μαλλιά πού ἀσπρίζουν κι ἀθέατο ἀκολουθεῖ τό ἄλλο μάτι. Ὁ νικητής δείχνει μόνο τό δεύτερο μάτι του.

17. The first white fibers of an apple when the apple is cut in two. The one piece, the face of the victor. The other, also the face of the victor. The face in the windowpane. The glass exit door is always a mirror. The eyes in midair read the words on the notice; the mouth in midair pronounces the words on the notice. One eye hidden in hair: something is not its language, either what it is hearing, or what it is reading; even the two together are not its language, a mother tongue. The other eye hits the cardboard target on the glass door, it ravishes it, enters Athens' bay and stops at a terrace. Below, the apartment buildings are steaming from the sacrifice of the vanquished city to the conqueror. The eye wraps itself up, breathing deeply in order to rest in the clouds of heat and exhaust. It is not bothered by the only sound, the racket that the builders make as they try to change the broken windowpane, to put in a new one and to hang a bit of cardboard with some foreign writing on it, the same one they tried in vain to read yesterday with much joking.

The first eye is mute and feminine and barren, however, if it gives birth, its child shall have the glory of matricide. The first eye is scared, hidden in hair which is turning white, unseen it follows the other eye. The victor only shows his second eye.

18. Παράτησες τό κέικ στό κομοδίνο καί τρέχεις νά δεῖς· εἶναι ἕνα μάτι σάν ποντίκι καθισμένο στό τσιμέντο τῆς ταράτσας. Κάπου-κάπου σαλεύει τ' ὀπτικό του νεῦρο σάν οὐρά. Παράτησες τό κέικ καί χαζεύεις τό μάτι πού εἶναι σάν ποντίκι, γυμνό καί κοιτᾶς ἐκεῖ νά δεῖς τό φύλο του. Δέν ἔχει φύλο. Εἶναι γυμνό καί σύ κοιτᾶς τήν ἴριδα. Πίσω ἀπό τό φακό της δουλεύει ἕνα ξυπνητήρι. Κόκκινο ξυπνητήρι. Ὅπως οἱ φλέβες πού σφίγγουν τόν βολβό. Κόκκινο δίχτυ. Ἐσύ τό 'ριξες· ἔπιασες ἕνα σπερματοζωάριο καί θά γεννήσεις. Δέν θέλεις ὅμως νά γεννήσεις αὐτό τό παιδί. Δέν θέλεις νά 'χεις αἰδοῖο καί γι' αὐτό. Γι' αὐτό ἁρπάζεις τό ποντίκι ἀπό τήν οὐρά καί τό πετᾶς στό δρόμο. Νά τό πατήσει μιά μοτοσικλέτα.

18. You left the cake on the bedside table and you run to see; an eye like a mouse is sitting on the terrace pavement. Every once in a while it wags its optical nerve like a tail. You left the cake and you stare at the eye which is like a mouse, all naked and you look to check its sex. It has no sex. It is naked and you look at its iris. Behind its lens an alarm clock is ticking. A red alarm clock. Like the veins which squeeze the eyeball. A red net. You abort it; you caught a spermatozoon and you will give birth. But you do not want to give birth to that child. And you do not want to have a vagina and that's why. That's why you snatch the mouse by its tail and throw it in the road. So a motorcycle will run it over.

19. Κάθεσαι στό κρεβάτι. Ὁ κυνηγός εἶναι ἔξω στό μπαλκόνι, κάθεται σέ μιά πολυθρόνα πάνινη μασώντας ἕνα κομμάτι ἀπό τό κέικ πού βρέθηκε στό κομοδίνο. Ἂν εἶσαι τό βουβό νερό γεμάτου ποτηριοῦ ἐκεῖνος εἶναι τό βουβό ποτήρι τοῦ νεροῦ, ἤ τό ἀντίθετο. Ἂν εἶσαι ὁ κώδικας τοῦ ἐρωτικοῦ μαρκήσιου στή φυλακή, ὁ κυνηγός μιλᾶ τή γλώσσα τοῦ πατριαρχικοῦ ἀφορισμοῦ τῆς ἐπανάστασης, ἤ τό ἀντίθετο. Ἂν εἶσαι ἡ ματωμένη ἀπεργία τοῦ Σικάγου, αὐτός στό Μεξικό δολοφονεῖ τόν Τρότσκυ, ἤ τό ἀντίθετο. Ἂν εἶσαι ἰσορροπιστής, ὁ κυνηγός δέν ἔχει ἄλλο τρόπο γιά νά ζεῖ κοντά σου κι ὁρίζει τήν πόζα στερεότυπης φωτογραφίας καί μέ τό δεξί πατᾶ ἕνα μεγάλο σῶμα, τό δικό σου, σωριασμένο παράλληλα στ' ὄρθιο σῶμα τῆς μοτοσικλέτας, ἤ τό ἀντίθετο. Ζυγίζεις πόσος ὁρισμός καί πόσο σῶμα: οἱ ὁρισμοί δέν ἀνταλλάσσονται, ὅπως δέν ἀνταλλάσσονται τά σώματα ποτέ. Τά σώματα δανείζουν κάποτε τίς φορεσιές. Τό ροῦχο τοῦ ὁρισμοῦ εἶναι ἡ ἴδια ἡ διατύπωσή του καί κουρελιάζεται μαζί της. Τά σώματα μένουν γυμνά καί ὄρθια καί πέφτοντας τρυποῦν τήν ἀτσαλένια ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἕνα ταψί γεμάτο τρύπες ξαφνικές ἐφήμερες, ἕνα ταψί τῶν ἐπετείων γεμάτο τρύπες τῶν σωμάτων. Καί ξαναζυγίζεις πόσοι ὁρισμοί καί πόσα σώματα.

19. You sit on the bed. The hunter is outside on the balcony, he sits in a deck chair chewing on a piece of the cake that was on the bedside table. If you are the mute water of the full glass, he is the mute glass of water, or the other way around. If you are the code of the erotic marquis in jail, the hunter speaks the patriarch's language of excommunicating revolutionaries, or the other way around. If you are the bloody strike in Chicago, he is in Mexico murdering Trotsky, or the other way around. If you are the one in a balancing act, the hunter has no other means of living near you and he sets up a stereotypical photograph pose with his right foot on a big body, your body, in a heap parallel to the upright body of the motorcycle, or the other way around. You weigh the amount of definition and the amount of body: the definitions never replace each other, just as the bodies never replace each other. Sometimes the bodies lend their costumes. The definition's clothing is the same as its wording and both are torn to shreds. The bodies remain naked and upright and falling make holes in the water's steel surface. A baking pan full of sudden, ephemeral holes, an anniversary baking pan full of bodies' holes. And again you weigh the amount of definitions and the amount of bodies.

Ε΄

Ὁ θάνατος καί ἡ κηδεία

V

The Death and the Funeral

20. Θά 'ναι λοιπόν αὐτοκτονία ἤ δολοφονία; Ποτέ στό φῶς τῆς μέρας, ἀκόμη καί χειμωνιάτικης. Οὔτε τίς ὧρες ὅποιου δειλινοῦ. Ἕνας γλόμπος ἑκατό κηρίων στό ταβάνι. Ἑκατό κεριά σ' ἕνα κρεμαστό κέικ γενεθλίων, στό ταβάνι τοῦ σαλονιοῦ μέ τά γύψινα ἀγγελούδια. Πάνω στόν ρόζ βελουδένιο καναπέ εἶναι ξαπλωμένο τό γυναικεῖο σῶμα. Ἡ αὐτοκτονία μόλις ἔχει γίνει. Φορᾶ τό δέρμα της χλωμό. Τό φῶς τοῦ γλόμπου ἐστιάζεται στά χέρια της. Τό ἕνα χέρι τῆς πεθαμένης εἶναι τό χέρι τοῦ κυνηγοῦ. Τό δεξί. Τό ὑπόλοιπο σῶμα τῆς ἀνήκει. Ἤ, πάνω στόν ρόζ βελουδένιο καναπέ εἶναι ξαπλωμένο τό γυναικεῖο σῶμα. Ἡ δολοφονία μόλις ἔχει γίνει. Πίσω ἀπό κάθε ἔπιπλο καί πίσω ἀπό κάθε πόρτα κρύβεται ὁ μοναδικός δολοφόνος. Φορᾶ μαῦρο κουστούμι καί γραβάτα, μαύρη ρεπούμπλικα κι ἄσπρο πουκάμισο. Κοιτάζει κατευθείαν μπροστά. Ὄρθιος. Τό φῶς τοῦ γλόμπου ἐστιάζεται στά χέρια του. Τό ἕνα χέρι τοῦ δολοφόνου εἶναι τό χέρι τῆς πεθαμένης. Τό δεξί. Τό ὑπόλοιπο σῶμα τοῦ ἀνήκει.

Τό χέρι τῆς γυναίκας πού εἶναι γυναικεῖο, τό χέρι τοῦ ἄντρα πού εἶναι ἀντρικό, ἁπλώνεται καί κλείνει τόν διακόπτη. Σβήνει τά κεράκια τοῦ κέικ. Θά τό κόψει καί θά τό μοιράσει σ' ὅσους ἔρθουν.

20. So, will it be suicide or murder? Never in the light of day, even of a winter day. Not even in the hours of any dusk. A bulb the power of a hundred candles on the ceiling. A hundred candles on a hanging birthday cake on the ceiling with the plaster cherubs. The woman's body is laid out on the red velvet settee. The suicide has just taken place. She is wearing her skin pale. The light from the bulb focuses on her hands. One of the dead woman's hands is the hunter's. The right one. The rest of her body belongs to her. Or, the woman's body is laid out on the red velvet setee. The murder has just taken place. Behind every piece of furniture and every door the sole murderer is hiding. He wears a black suit and tie, black fedora and white shirt. He looks straight ahead. Standing there. The light from the bulb focuses on his hands. One of the murderer's hands is the dead woman's. The right one. The rest of his body belongs to him.

The hand of the woman which is feminine, the hand of the man which is masculine, stretches out and turn off the switch. It extinguishes the candles on the cake. It will cut it and divide it among those who come.

21. Ἡ πομπή τους, στοιχισμένοι ἄντρας γυναίκα, ὅλοι φίλοι καί κρατοῦν ἕνα κλωνάρι ἀνθισμένης κερασιᾶς. Ἀνοίγουν τήν πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ. Ἔχει ξημερώσει. Κοιτάζουν πρῶτα τό σαλόνι, τούς σοβάδες πού κρέμονται ἀπό τό ταβάνι, τήν ὑγρασία στόν τοῖχο μέ τό καλοριφέρ, τούς λεκέδες στό πάτωμα. Μετά κοιτάζουν τό μόνο πράγμα στό δωμάτιο: τό νεκρό σῶμα πάνω στό παρκέ. Μέ μικρά βήματα σχηματίζουν βουβοί ἕνα κύκλο γύρω του, ἔνοχα βήματα κι ἐκεῖνοι θαυμάζοντας. Ἄντρας γυναίκα μέ σειρά χοροῦ ἀφήνουν τρυφερά πάνω του τά κλωνάρια τους. Ὅταν κι ἡ τελευταία χειρονομία ἔχει γίνει, κάθονται κάτω. Κάθονται καί περιμένουν.

Οἱ γυναῖκες φοροῦν τό δέρμα τους χλωμό. Τό δεξί τους χέρι εἶναι τοῦ κυνηγοῦ.

Οἱ ἄντρες φοροῦν μαῦρο κουστούμι καί γραβάτα, μαύρη ρεπούμπλικα κι ἄσπρο πουκάμισο. Κοιτάζουν κατευθείαν μπροστά. Τό δεξί τους χέρι εἶναι τῆς πεθαμένης.

Περιμένουν καί βλέπουν. Ἡ γύρη χτίζει πάνω στό λείψανο κουβούκλιο τοῦ μαρτυρίου. Ὕπεροι ἀνοίγουν τά χείλια καί κοινωνοῦν τόν ἔρωτα τῆς γύρης. Τό κεφάλι τῶν λουλουδιῶν φουσκώνει, τά πέταλα ζαρώνουν καί πέφτουν. Ὁ καρπός σκληρός καί λαμπρός, τά καινούρια κεράσια.

Τρῶνε τώρα τό κέικ γαρνιρισμένο μέ πολύ κερασάκι γλυκό. Κανένας δέν σηκώνεται γιά νά φιλήσει.

21. Their procession is arranged a man, then a woman, they are all friends and they hold a branch of cherry blossoms. They open the balcony door. Morning has broken. They look first at the living room, at the bits of plaster hanging from the ceiling, the dampness on the wall with the radiator, the stains on the floor. Next they look at the only thing in the room: the dead body on the parquet. Silently and with small steps they form a circle around it, guilty steps and they are in awe. A man, then a woman like in a dance they place their branches gently on top of it. And when the last gesture is finished they sit down. They sit and wait.

The women wear their skin pale. Their right hand is the hunter's.

The men wear black suits and ties, black fedoras and white shirts. They look straight ahead. Their right hand is the dead woman's.

They wait and see. The pollen builds a martyr's tomb over the mortal remains. The pistils open their lips and receive the pollen's love. The flower center swells, the petals dry up and fall off. The new cherries are its hard, shiny fruit.

They eat the cake which is now decorated with lots of cherries in syrup. No one gets up to kiss. It has been awhile since the dead woman went to the neighboring

Ἡ πεθαμένη ἔχει ὥρα πού ἔφυγε καί πάει στό διπλανό οἰκόπεδο νά κρεμαστεῖ στήν ἀνθισμένη κερασιά. Ἀφοῦ δοκίμασε ἄν ἔδεσε τό σιρόπι καί τό βρῆκε ἐντάξει.

lot to hang herself in the cherry tree. After she tested the syrup to see if it had set and found it adequate.

22. Ἀλλά δέν κρεμιέται. Περιμένει. Ἡ πομπή τους καταφτάνει, στοιχισμένοι ἄντρας γυναίκα καί κρατοῦν τό μισοφαγωμένο κομμάτι κέικ μέ τό κερασάκι. Τό στόμα τους εἶναι πασαλειμμένο μέ τό κόκκινο σιρόπι. Στό οἰκόπεδο δέν βλέπουν καμιά κερασιά, μά θά μποροῦσαν σ' ένα σίδερο ἀπό τή στέγη τῆς παράγκας ἄν στηριχτοῦνε ὄρθιοι στή σέλα τῆς μοτοσικλέτας, ἤ θά μπορούσανε σέ κάτι ἐξίσου στέρεο κι εὐθύ — σ' ἕνα εὐτυχισμένο βλέμμα ἀγάπης θά μποροῦσαν.

Ἀλλά δέν κρεμιέται γιατί στό οἰκόπεδο τοῦ πάρκινγκ δέν ὑπάρχει παράγκα. Τότε ἡ πεθαμένη φοβᾶται καί συντάσσεται μέ τήν πομπή τους. Στοιχισμένοι ἄντρας γυναίκα καί κρατοῦν τήν τελευταία αἰσιόδοξη διέξοδο σ' ἕνα μικρό πακέτο. Ἡ πομπή ὅλοι ντυμένοι τά καθημερνά τους ροῦχα κι ἀρχίζει νά διαλύεται, μά δέν βαδίζουν πιά τό ἴδιο. Ἡ πομπή χωρίζεται στά δυό, ἀλλοῦ οἱ ἄντρες ἀλλοῦ οἱ γυναῖκες. Δύο σειρές ἀνθρώπινες φιγοῦρες, κομμένες μέ ψαλίδι σέ λεπτό χαρτόνι καί κρατημένες χέρι-χέρι καθώς φεύγουν. Οἱ ἄντρες κολλοῦν τά χαρτονένια σώματά τους συμμετρικά καί γίνονται ἕνας. Οἱ γυναῖκες κολλοῦν τά χορτονένια σώματά τους συμμετρικά καί γίνονται ἐσύ. Ἐσύ νά τρέχεις στό ταψί τοῦ ἄδειου πάρκινγκ χαρτονένια καί τό δεξί σου χέρι μέ τό κέικ χέρι τοῦ κυνηγοῦ. Πίσω σου τρέχει ὁ χαρτονένιος ἕνας, μέ τό δεξί του χέρι τό δικό σου νά κουρντίζει τό ξυπνητήρι.

Ὅλα τά σώματα κομμένα ἴδια κι οἱ κινήσεις ἀπαράλλαχτες.

22. But she doesn't hang herself. She waits. The procession arrives unexpectedly, arranged a man, then a woman and they are holding the half-eaten piece of cake with the tiny cherry. Their mouths are smeared with red syrup. They cannot see a single cherry tree in the lot, but they could, from one of the hut's steel roof beams if they stood on the saddle of the motorcycle, or they could from something similarly solid and straight —from a blissful look of love they could.

But she does not hang herself because there is no hut in the lot. Then the dead woman gets scared and joins their procession. Arranged a man, then a woman and they hold the last optomistic way out in a small packet. All dressed in their everyday clothes, the procession begins to dissolve, since they are no longer walking in step. The procession breaks into two, over there the men, over there the women. Two lines of human figures, cut out of cardboard with scissors, holding hands as they peel off. The men glue their cardboard bodies together symmetrically and become you. The women glue their cardboard bodies together symmetrically and become you. Cardboard, you should run to the baking pan of the empty parking lot and your right hand with the cake is the hunter's. Behind you runs the one cardboard man, with his right hand your hand winding the alarm clock.

All the bodies are cut the same and their movements are identical.

ΣΤ'

Τώρα ἐγώ

VI

Now Me

23. Τό σῶμα μου ὅλα τά χαρτονένια σώματα τῶν γυναικῶν καί φτάνω στήν ἄκρη τοῦ ἄδειου πάρκινγκ. Καί φτάνω στήν ἄκρη τοῦ ἄδειου ταψιοῦ. Φορῶ τήν ὀργαντίνα μέ τά τρία βολάν πού καταλήγουνε σέ δαντελίτσα, ἄσπρα καλτσάκια καί παπούτσια. Φορῶ βρεγμένα τά μαλλιά μου κατσαρά μέ τή χωρίστρα στό ἕνα πλάι καί στό ἄλλο τό κοκαλάκι νά στηρίζει τήν μεγάλη μπούκλα. Φορῶ στή μιά μου φούχτα δυό λουλούδια γιά νά τά πετάξω στήν πλατεία καί κουβαλῶ στό ἄλλο χέρι τό κέικ μέ τά κερασάκια. Τό ἀκουμπῶ ἐπάνω στή σκηνή κοντά στά δυό μου πόδια πού γωνιάζουν μέ τίς φτέρνες ἑνωμένες. Καί ὑποκλίνομαι γιά τούς μεγάλους καί γιά τή σκόνη πού περιμένει στίς κουρτίνες. Τό πρόσωπό μου ἀπό κάτω πρός τά πάνω λοξά εἶναι τό κέλυφος τοῦ νοικοκυρεμένου ἰάμβου. Φωνή σφυρί τό σπᾶ μέ κίνηση λοξή πάνω πρός κάτω. Κρέμονται μέ σπαγκάκι τέσσερα κομμάτια στά κλαδιά τοῦ ψεύτικου ἔλατου καί περιμένουν σάν τό μῆλο τῆς Σαπφῶς ἀλλά χωρίς νά κοκκινίζουν. Τέσσερεις μύθοι κρεμασμένοι.

Ὁ πρῶτος μύθος μέ τό φεγγάρι.

Παλάμη μαλακιά σφουγγίζει τούς γοφούς τῆς ἱδρωμένης γυάλινης κανάτας. Μέσα της ἕνα ψάρι, κόκκινος πράσινος ἰχθύς κατακομβῶν, νά προφητεύει κολυμπώντας τίς καμπύλες. Βάζω τό δάκτυλό μου στό νερό. Τό ψάρι κάνει κύκλους. Ἀγγίζει μιά στιγμή τό δάκτυλό μου. Μεταμορφώνομαι σ' ἕνα τσαμπί μέ κόκκινους στρογγυλεμένους ὄγκους. Κάθε δυό ρῶγες

23. My body is all the cardboard bodies of women and I arrive at the edge of the empty parking lot. And I arrive at the edge of the empty baking pan. I wear organdy with three flounces that are trimmed in lace, white socks and shoes. I wear my hair wet and curly with the part on one side and on the other a barrette to keep the big curl in place. I wear two flowers in one of my palms so that I can throw them in the square and I carry the cake with the tiny cherries in the other. I rest it on the stage near my two feet which make a right angle where my heels join. And I bow for the grown ups and for the dust waiting in the curtains. My face at a slant from the bottom up is the shell of an orderly iamb. A voice like a hammer breaks it with an oblique motion from the top down. Four pieces are hanging by string from the branches of a fake fir tree and wait like Sappho's apple but they never grow red. Four myths are hanging.

The first myth with the moon.

A soft palm brushes the hips of the wet glass jug. Inside a fish, a red green ichthys from the catacombs prophesying the curves as it swims. I put my finger in the water. The fish makes circles. For one second it touches my finger. I turn into a stem of round, red grapes. Every two grapes, a deep vagina fissure in a sacred cave, in a three-room apartment. Ritual ablutions in a bathtub. My two bare hands are two trees of

μιά βαθιά ρωγμή αἰδοίου σέ σπήλαια ἱερά, σ' ἕνα τριάρι. Ἱερουργίες τοῦ ἀπολουσμοῦ σέ μιά μπανιέρα. Τά δυό γυμνά μου χέρια εἶναι δυό δέντρα γνώσης. Τά δυό δέντρα ριζώνουν στά δυό γυμνά βυζιά. Στά χέρια μου τυλίγονται δυό φίδια: ὁ γιός μου κι ὁ ἐραστής μου. Στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ δεύτερος μύθος μέ τή λαμπάδα.

Τό μινωικό μου στῆθος θά μποροῦσε νά 'ναι ἐκείνης τῆς Ἐλευθερίας ὁδηγώντας τό λαό. Τά φίδια γύρω στά γυμνά μου χέρια θά μποροῦσαν νά 'χαν γίνει τουφέκι καί λάβαρο. Οἱ ὁριζόντιοι ἄντρες νεκροί, κάθετοι οἱ ζωντανοί. Ἐγώ, ἀνοίγοντας τά χέρια μέ τήν ὁρμή τοῦ βήματός μου, θά ἔγραφα τήν ὑποτείνουσα τοῦ νοητοῦ ὀρθογώνιου τριγώνου. Διαγωνίως θ' ἄγγιζα νεκρούς καί ζωντανούς καί θά προχώραγα.

Ἴσως θά μποροῦσα νά μετατρέψω τήν ἡδονή τοῦ ἔρωτα στήν ἡδονή μιᾶς λαϊκῆς ἐξέγερσης. Ἴσως θά μποροῦσα νά 'χα γεφυρώσει ζωή καί θάνατο σ' ἕνα ἁπλό γραμμικό σχῆμα πού σημαίνει ἐπίσης γέννηση. Ἴσως θά μποροῦσα νά ἔσταζα ἀπ' τή λαμπάδα τοῦ ρομαντισμοῦ τό φῶς στό χέρι καί στό πόδι.

Τί κράτησα ἀπό τόν περασμένο αἰώνα;

Ὁ τρίτος μύθος μέ τόν ἠλεκτρισμό.

Τά ἠλεκτρικά λαμπιόνια τοῦ εἰκοστοῦ ἀναβοσβήνουν καί μέ δείχνουν ὄραμα τοῦ ἡγεμόνα καί τοῦ ἀρ-

knowledge. The two trees have their roots in two bare breasts. Two snakes wrap around my hands: my son and my lover. In the moonlight.

The second myth with the torch.

My minoan breast could be Liberty's as she leads the people. The snakes wrapped around my bare hands could have become rifle and banner. The horizontal men are corpses, the vertical ones are living. Opening my hands with the momentum of walking I would write the hypotenuse of a virtual triangle. Diagonally I would touch the dead and the living and proceed.

Perhaps I could have converted the pleasure of love into the pleasure of a popular uprising. Perhaps I could have bridged life and death in a simple line drawing that also means birth. Perhaps I could have draw from the torch of romanticism the light on the hand, the light on the foot.

What have I taken from the last century?

The third myth with electricity.

The electric lightbulbs of the twentieth century turn on and off and show me to be the vision of the sovereign and the architect, an invented woman, without a body, full of holes, the painting of the Big Tower of Babel. Red open doors give birth to sounds and white open doors mourn the chaos of tongues. Each

χιτέκτονα, γυναίκα ἐπινόημα, χωρίς κορμί γεμάτη τρύπες, ὁ πίνακας Μεγάλος Πύργος τῆς Βαβέλ. Κόκκινες ἀνοιχτές πόρτες γεννοῦνε ἤχους καί ἄσπρες ἀνοιχτές πενθοῦν τό χάος τῶν γλωσσῶν. Κάθε καμπύλη πλάι σ' ἄλλη μιά καμπύλη μέ ὁδηγεῖ στό στῆθος μου ἀνεστραμμένο. Ὁ πύργος εἶναι τό ἀντικείμενο τοῦ μηχανῶμαι κι ἐγώ μιά μηχανή. Ἡ μηχανή, τό τεράστιο θηλυκό, θρονιασμένη στή μέση τοῦ πίνακα, ξερή ἀλλά κυρίαρχη στ' ἀμυδρά λιβάδια, στά σπίτια, στή λίγη θάλασσα. Ἡ μηχανή, τό τεράστιο θηλυκό, ὑγρή, σκουριάζει τούς ἁρμούς πού συναρμολογοῦν μέ κόπο ὁ ἡγεμόνας καί ὁ ἀρχιτέκτονας στήν κάτω ἀριστερή ἄκρη τοῦ πίνακα. Ἄγλωσση τελευταία γέννα πολύφωνης καί ἀνεικονικῆς γυναίκας.

Ὁ τέταρτος μύθος μέ τόν καμένο γλόμπο.

Κάθε βράδυ ἀνάβω τόν καμένο γλόμπο τῆς ἠθικῆς μου νά γδυθῶ. Τό κρεμαστάρι ἀπό σύρμα τυλιγμένο μέ πράσινο νάυλον. Ἐκεῖ κρεμῶ τά ροῦχα, ὅταν ἀδειάζουν ἀπ' τό σῶμα μου. Ὅταν ἀνοίγω τά τρία φύλλα καί τά τέσσερα συρτάρια τῆς ἐντοιχισμένης ντουλάπας. Πῶς εἶναι τά φορέματα ὅταν γεμίζουν μέ τό σῶμα μου; Εἰσβάλλω σ' ὅλα τά ροῦχα καί σ' ὅλα τά ἐσώρουχα ταυτόχρονα. Πολλαπλασιάζομαι. Στριφογυρίζω πολλαπλή. Ψάχνω μέ τρυφερότητα νά βρῶ ἕνα λεκέ, ἕνα τσαλάκωμα, ἕνα ξήλωμα. Πηγαίνω μέχρι τό τραπέζι καί παίρνω ἕνα μαρκαδόρο χρωματιστό. Νά ζωγραφίσω κύκλους ὅπου θυμᾶμαι νά μέ ἄγγιξαν ἄλ-

curve next to another curve drives me back to my breast upside down. The tower is the object of contrivance and I am one machine. The machine, the huge feminine thing, enthroned in the middle of the painting, dry but dominating the faded pastures, the houses, the little bit of sea. The machine, the huge feminine thing, wet, rusts the joints which the sovereign and the architect assemble with difficulty in the lower left hand corner of the painting. The tongueless last born of the polyphonic and non-representational woman.

The fourth myth with the burned-out bulb.

Every evening I turn on the burned-out bulb of my ethics to undress. The wire hanger wrapped in green plastic. There I hang my clothes when they are emptied of my body. When I open the three doors and the four drawers of the wardrobe built into the wall. What are dresses like when they are full of my body? I invade all my clothes and underwear at the same time. I multiply. I whirl around multiplying. I hunt with tenderness for a stain, a crease, some undone stitching. I go up to the table and take a colored magic marker. To draw circles wherever I remember being touched by others. Small concentration camps from which I cannot escape and colored they begin to fade with smoke. Like colored smoke it will give the last kiss in a double bed; it will kiss the table and chairs and last of all the mirror. Paint brushes dipped in phosphorescent paints will color the

λοι ἀνθρῶποι. Μικρά στρατόπεδα ἀπ' ὅπου δέν μπορῶ νά δραπεπτεύσω καί χρωματιστά θ' ἀρχίσουν νά ξεβάφουν μέ καπνούς. Ὡσάν χρωματιστοί καπνοί θά δώσουν τόν τελευταῖο ἀσπασμό σ' ἕνα διπλό κρεβάτι· τραπέζι καί καρέκλα θά φιλήσουν καί τόν καθρέφτη τελευταῖο. Πινέλα βουτηγμένα σέ φωσφορικές μπογιές θά βάφουν τόν ἀέρα μέ χρωματιστές λουρίδες κάθετες σέ μένα, ἔτσι ὅπως ἐγώ ἔχω ξαπλώσει στό κρεβάτι καί χαζεύω. Ἔτσι κοιτάζοντας τίς βδέλλες νά κολλᾶνε τή βεντούζα καί θ' ἀσελγήσουν γιά στερνή φορά, ἄσπρες σατέν λουρίδες ὑφασμάτων. Στήν ἀνοιχτή ντουλάπα τά σχισμένα ροῦχα θά μοιραστοῦνε ξαφνικά ὅπως τά βλέπω κι ἀνάμεσά τους ἕνα κατάμαυρο αἰδοῖο χωρίς ἴχνος κόκκινου. Καπνοί καί τούς χαζεύω καθώς φεύγουν διάφανοι ἀπ' τό μπαλκόνι.

air in stripes, vertical to me, now that I have laid myself out on the bed and I stare. In this position I watch the leeches stick on with suction cups and rape for the last time, white satin strips of material. In the open wardrobe the shredded clothes will separate suddenly before my eyes and among them a pitch-black vagina appears without a trace of red. I stare at the smoke as it leaves diaphanously from the balcony.

24. Τό σῶμα μου ὅλα τά χαρτονένια σώματα τῶν γυναικῶν καί φτάνω στήν ἄκρη ἑνός ἄδειου πάρκινγκ· καί φτάνω στήν ἄκρη τῶν μύθων. Φορῶ τό κερασί μου πέπλο κι ἀποπάνω τό δέρμα ἐλαφιοῦ. Φορῶ τούς βόστρυχους λυμένους καί τό στεφάνι μέ κισσό μέ φίδια καί μέ ἄσπρες φοῦντες. Φορῶ στή δεξιά μου φούχτα θύρσο καί στήν ἀριστερή τό φρυγικό μου τούμπανο. Καί ὑποκλίνομαι γιά τίς βελανιδιές καί τά ἐλάτια. Κινῶ τό ἄσπρο πόδι γιά τόν ὁλονύχτιο χορό καί κατεβαίνω ἀπό τή σκηνή στό δάσος. Μαζεύω τά ξερά κλαδιά γιά τή φωτιά. Χτυπῶ τό βράχο μέ τό θύρσο μου καί βγαίνει ζάχαρη. Ξύνω μέ τ' ἀκροδάχτυλα τή γῆ καί βγαίνει ἀλεύρι. Τό ρυάκι στάζει βούτυρο. Ὅλα τά χαρτονένια σώματα τῶν γυναικῶν στό σῶμα μου πού εἶναι ζυγαριά. Στή μιά παλάμη μου ἡ ζάχαρη, στήν ἄλλη ἀλεύρι. Τό σῶμα μου μέσ' στό καλό του φόρεμα ζυγίζει, μέσα στό κερασί του πέπλο καί τό δέρμα τοῦ ἐλαφιοῦ γιγαντιαῖο ἀκίνητο ζυγίζει μέ τήν εὐαίσθητη παλάμη πόσο ἀλεύρι, πόση ζάχαρη καί πόσο βούτυρο. Ρίχνω μετά μέσ' στό βουτυρωμένο τύμπανο τή ζύμη γιά νά φτιάξω κέικ φρυγικό μέ κερασάκια. Τό κέικ μέσ' στό φρυγικό ταψί κι ἐγώ μέσ' στήν κουζίνα μου βαδίζω κουβαλώντας ἕνα κεφάλι λιονταριοῦ στά χέρια. Ἕνα κεφάλι λιονταριοῦ μέσ' στήν κοιλιά μου. Αὐτό τ' ἀσώματο καί στρογγυλό κεφάλι πού θά δοκιμάσει τό γλυκό μου. Τό λιονταρίσιο του κεφάλι, πού θά ξεράσει τό γλυκό μου. Ἐγώ θά τό γεννῶ καί θά τό θανατώνω. Αὐτό τό λιονταρίσιο κεφάλι κυνηγοῦ. Καί θά σταλάξω δώδεκα κερασένιες ἐρωτήσεις γύρω-γύρω. Νά μοιάζει μέ ρο-

24. My body is all the cardboard bodies of women and I arrive at the edge of an empty parking lot; and I arrive at the edge of myths. I wear my cherry-colored veil and on top a deer hide. I wear loose curls and a crown of ivy, snakes and white tassels, a thyrsus in my right hand and a Phrygian drum in my left. And I bow to the fir trees and the oaks. I point my white foot for the night-long dance and I descend from the stage into the forest. I gather dry branches for a fire. I hit the stone with my thyrsus and sugar pours forth. I scratch the earth with my fingertips and flour pours forth. The stream drips butter. My body, a pair of scales, containing all the cardboard bodies of women. In one of my palms the sugar, in the other the flour. My body in its best dress weighs, in its cherry-colored veil and the deer hide gigantic, immobile it weighs with the sensitive palm the right amount of flour, of sugar, and of butter. Then I toss the dough into the buttered pan in order to make a Phrygian cake with tiny cherries. The cake is inside the Phrygian baking pan and I am inside my kitchen, I walk around carrying the lion head in my hands. A lion head in my belly. That round, bodiless head that will try my sweet. The lion head that will vomit my sweet. I will give birth to it and keep killing it. The hunter's lion head. And I will drop twelve cherry questions in a circle around the top. To look like a speedometer. The indicator on a motorboat and I will escape in that motorboat taking a violent turn and going the other way, after I bow to myself and bid farewell to the oaks and the firs,

λόι ταχυτήτων. Ὁ δείχτης μιᾶς βενζινακάτου κι ἐγώ στή βενζινάκατο θά δραπετεύσω τραβώντας βίαια τόν ἄλλο δρόμο, ἀφοῦ ὑποκλιθῶ καί χαιρετίσω βελανιδιές κι ἐλάτια τίς ξύλινες καρέκλες μέ τούς μεγάλους καί μέ τούς μικρότερους· ἀφήνοντας τή βάρκα δεμένη σ' ἕνα πάσσαλο τῆς λίμνης, τή λίμνη στό χαρτί ζωγραφισμένη καί τό χαρτί σελίδα γλώσσας πού ἔκλεισε σά λίμνη. Θ' ἀράξω σ' ἕνα τόπο ζεστό καί πράσινο μέ κίτρινη ἀμμουδιά καί φροῦτα στά δέντρα μέ τά ἐξωτικά πουλιά. Καί θά φυτέψω τά ροῦχα τῆς μαινάδας κοντά σέ μιά πηγή καί ἡ πηγή σ' ἕνα χαρτί ζωγραφισμένη καί τό χαρτί σελίδα γλώσσας πού ἀναβρύζει. Καί δίπλα θά ξαπλώσω ἤρεμη καί γυμνή γιά νά γεννήσω.

the wooden chairs with the grownups and the children; leaving the boat tied to a stake in the lake, the lake drawn on paper and the paper a page of language that closed like a lake. I will moor in a hot green country with yellow sands and fruit-laden trees and exotic birds. And I will plant the maenad's clothes near a spring and the spring drawn on paper and the paper a page of language that wells up. And next to this I will lie down, calm and naked, and give birth.

NOTES TO THE POEMS

The Cake

Page 7: Traditionally in many parts of Greece a cock is slaughtered and the blood poured onto the foundations when a new house is built.

Page 9: "Your shadow is walking across the wall as you cross the pan; an empty pan, and you, difficult to grasp, move across it." In the original, the confusion this phrase expresses is compounded not only by the repetition of the verb "to move across," but also by broken syntax and double meanings. The word ασύλληπτη means both inconceivable in the metaphorical sense of "difficult to grasp," but also "unable to conceive."

Page 13: The hunter is preparing a traditional Greek dish called *stifado*, which entails slowly cooking onions and rabbit in a tomato sauce.

Page 33: The reference in this poem and the next is to early Christian reliefs in which a fight between the bird and the snake symbolizes the fight between good and evil.

Page 35: "A Roman marble relief." See note to page 33.

Page 41: "the ostrich in that film." The reference is to Luis Buñuel's film *Phantom of Freedom* (1974).

Page 43: There are various references to Ariadne in this text, especially to the thread she uses to help Theseus find his way out of the labyrinth after he slays the minotaur.

Page 53: The marquis is the French author the marquis de Sade (1740–1814).

Page 53: "the bloody strike in Chicago." This refers to the violent supression of the Haymarket riots (May 1–4, 1886).

Page 53: "he is in Mexico murdering Trotsky." After his expulsion from Norway, Leon Trotsky (1879–1940) moved

his family outside Mexico City where he was murdered in 1940 by an alleged Stalinist agent he had taken into his confidence.

Page 57: In Greece the strength of a light bulb is measured in candle power, as well as watts.

Page 69: The reference to Liberty is to the painting of the French Revolution by Eugène Delacroix entitled *Liberty Leading the People.*

Page 69: "the painting of the Big Tower of Babel." This refers to Brueghel's painting.

Page 75: This poem with its imagery (Phrygian drum, thyrsus, lion, and maenads) reworks Euripides' *Bacchae.*

Tales of the Deep

Page 79: "What coincidence, sir, he said to me! What strange coincidence brings you to the house of the murderer." This foreboding epigraph is from Georgios Vizyenos's short story "Who was My Brother's Murderer" and is the only instance in which Mastoraki includes an explicit reference to another text. A translation of this tale can be found in *My Mother's Sin and Other Stories*, trans. William F. Wyatt Jr. (Hanover: University Press of New England, 1988).

Page 89: "My fair ones!" The adjective εύμορφα is an older form of όμορφα (beautiful) and sonnds quaint to contemporary readers.

Page 91: "so they resemble you, torn to shreds, and you them, again, in pieces." The syntactical scrambling of subject and object in the original emphasizes the confusion that already distinguishes this poem. A literal translation would read: "in this way *they all* resemble *you* breaking *you* into pieces, and again *you* [resemble] *them* [breaking them] *all* [into] pieces."

Page 93: In this poem the word πανωπροίκι is used for "dowry," rather than the more usual προίκα, suggesting that a down payment or an extra amount of dowry was promised.

Page 115: "Uncle Jules." The reference is to the French author Jules Verne (1824–1905).

Page 119: In Greek the word for the person who commits suicide (αυτόχειρας) literally means "by one's own hand."

Page 143: "Arthur or Alphonse" addresses a plural reader, drawing on many possible intertexts such as the Arthurian romance, the *Poem of the Cid*, French romantic novels, and Edgar Allen Poe's *Narrative of Arthur Gordon Pym, of Nantucket.*

Hers

Page 153: "The past scrubbed with water and ashes." This line refers to the way women in Greece used to clean white clothes by rubbing ashes into the fabric.

Page 153: As in English, the main place that ίασπις και ίασμος (jasper and jasmine) are spatially opposed is in the dictionary.

Page 157: "Fair daylight." The line in the original is taken from the standard Greek translation of Shakespeare's *King Lear*, where Lear, struggling with madness, asks "Where have I been? Where am I? Fair daylight?" (4.6.49)

Page 171: "anathematic" (αναθηματικό). This term is used by archaeologists to describe an object on which a votive inscription or visual depiction of a tribute has been carved.

Page 249: In the Greek edition the line "*could it be someone else staring out?*" is mirrored on the right-hand page in the line from the next poem "Could it be someone else staring out?" creating the illusion that the page itself is a mirror.

Page 259: This is a reference to the writer Virginia Woolf (1882–1941, who committed suicide by drowning.

ABOUT THE TRANSLATOR

Karen Van Dyck directs the Program in Hellenic Studies at Columbia University where she teaches Modern Greek language and literature as well as courses in women's studies. The companion volume to this anthology is her critical study *Kassandra and the Censors: Greek Poetry since 1967* (Cornell University Press, 1998) in which she places the poetry of Rhea Galanaki, Maria Laina, and Jenny Mastoraki, among others, in its cultural context.

ABOUT THE POETS

Rhea Galanaki was born in Iraklion, Crete in 1947. She studied History and Archaeology at the University of Athens and now lives in Patras. She has published two volumes of poems, *Albeit Pleasing* (1975) and *Minerals* (1979), two poetic narratives, *The Cake* (1980) and *Where Does the Wolf Live?* (1982), a collection of short stories *Concentric Stories* (1986), two novels, *The Life of Ismail Ferik Pasha* (Spina nel Cuore) (1989) and *I Shall Sign my Name as Louis* (1993), and a collection of essays *King or Soldier* (1997). In 1987 she received the Nikos Kazantzakis Literary Award. *The Life of Ismail Ferik Pasha* is the first Greek novel to be included in the UNESCO collection of representative works (1994).

Maria Laina was born in Patras in 1947. She studied Law at the University of Athens. She has published six collections of poetry to date: *Coming of Age* (1968), *Beyond* (1970), *Change of Scene* (1972), *Punctuation Marks* (1979), *Hers* (1985), and *Rose Colored Fear* (1992), for which she received the National Literature Prize for Poetry (1994) and the City of Mnnich Literary Prize (1995). Her theatrical pieces are *The Clown* (1985), *Reality is Always Here* (1990) and *A Stolen Kiss* (1996). Her translations include the short stories of Katherine Mansfield and critical writings by Ezra Pound and T.S. Eliot.

Jenny Mastoraki was born in Athens in 1949 where she still lives. She studied Byzantine History and Literature at the University of Athens and has published five collections of poetry to date: *The Legend of St. Youth* (1971), *Tolls* (1972), *Kin* (1978), *Tales of the Deep* (1983), and *With a Crown of Light* (1989). She has translated extensively from American, Iralian, German, and South American literature and criticism. In 1989 she received the Thornton Niven Wilder Prize from the Columbia University Translation Center in recognition of her contribution to the art of translation.